

Kanava

Nro 3/2025 Hinta 16,70€

Heikki Hellman

Yleisradiota koskevien asioiden valmistelu on kriisissä

Hannu Katajamäki Suuruuden
ihannointi surkastuttaa Suomen
Anne Kuorsalo Venäjä pystyttää
jo patsaita sotarikollisille
Jyrki Vesikansa Nato-ajan
historiakuva

Yle-asioiden valmistelu on kriisissä

Heikki Hellman

Tiedotusopin dosentti

Parlamentaarinen komitea olisi työryhmää
parempi tapa Yleisradiota koskevien asioiden
ratkaisemisessa.

Meillä suomalaisilla on kiihkeä suhde verorahoilla maksamaamme Yleisradioon. Suhde on paitsi kiihkeä myös jakautunut – toiset tykkäävät, toiset suorastaan vihaavat. Näkemysten polarisaatiosta kertovat osuvasti ne kaksi Yleä koskevaa kansalaisaloitetta, jotka ovat edenneet eduskuntaan. Aloitteet on laadittu täysin vastakkaisista näkökulmista ja vastakkaisilla argumenteilla. Kun yhdessä kansalaiset halusivat lisätä Ylen valtuuksia, toisessa he vaativat yhtiön suitsemista.

Aiempi, vuoden 2021 kansalaisaloite, kantoi otsikkoa ”Tieto on meidän”. Se halusi turvata Ylen tekstimuotoiset sisällöt verkossa silloisessa laajuudessaan, koska piti sitä yleisön yhdenvertaisen tiedonsaannin ja siten demokratian ja sananvapauden kannalta tärkeänä. Tuorempi aloite tuotiin eduskuntaan helmikuun lopulla. Otsikkonsa ”Yle kuriin nyt” mukaisesti se vaatii, että Yleisradion tehtäviä tulisi rajata ja rahoitusta supistaa ja yhtiötä koskevassa päätöksenteossa tulisi luopua parlamentaarista yksimielisyydestä.

”Tieto on meidän” -aloite tehtiin tilanteessa, jossa hallitus oli esittänyt rajoituksia Ylen oikeuteen julkaista tekstimuotoisia uutisia verkossa. Lainmuutos oli saanut alkunsa Medialiiton Euroopan komissiolle tekemästä valtioneuvoston päätöksen. Aloitteen takana oli joukko valtiotieteiden opiskelijoita ja 54 425 allekirjoittajaa, mutta se tuli hylätyksi samalla kun eduskunta hyväksyi hallituksen esittämät rajoitukset.

”Yle kuriin nyt” -aloitteen takana taas ovat kokoomuksen, perussuomalaisten ja kristillisten nuorisjärjestöt, jotka näyttävät edustavan osin radikaalimpaa Yle-linjaa kuin emopuolueensa. Aloitteen siivittäjänä on kytämään jäänyt tyytymättömyys niihin Yle-lain muutoksiin, joita kokoomuksen Matias Marttisen johtama parlamentaarinen työryhmä oli ehdottanut syyskuussa. Aloitteen 50 554 allekirjoittajaa katsovat, että parlamentaarisen kompromissin seurauksena Yleisradiolta ei leikata tarpeeksi ja sen tehtävät jätetään liian laajoiksi. Jos on lupa veikata, veikkaan, että tämäkin aloite hylätään samalla kun

eduskunta myöhemmin tänä vuonna hyväksyy Marttisen työryhmän pohjalta valmisteilla olevan esityksen, joka tuo vain vähäisiä korjauksia Yle-lakiin.

Vaikka en olisi mistään hinnasta allekirjoittanut perusteiltaan asiantuntematonta ja hengeltään populistista ”Yle kuriin nyt” -kansalaisaloitetta, on pakko pysähtyä miettimään, mitä siinä sanotaan Yleä koskevan päätöksenteon tilasta.

Yksimielisyysvaatimus suojaa Yleisradiota painostukselta

2000-luvun alusta lukien Yleisradiota koskevan lain muutokset on valmisteltu parlamentaarissa työryhmissä, jotka ovat paitsi pyrkineet myös päässeet yksimielisyyteen. Ainoa poikkeama konsensuksesta koettiin juuri Marttisen työryhmässä, kun Liike Nytin Harry Harkimo ei suostunut mietinnön taakse. Parlamentaarisen valmistelutavan etuna on, että puolueiden työryhmässä jo yhdessä sopimat ja ehdottamat lainmuutokset ovat saaneet myös eduskunnan siunauksen.

Poliittisen polarisaation seurauksena yhteisymmärryksen saavuttaminen Yle-asioissa on kuitenkin käynyt vuosi vuodelta tuskaisemmaksi.

Perussuomalaisten Joakim Vigelius vaati Marttisen työryhmässä ollessaan ponnekkaasti, että konsensusperiaatteesta pitäisi luopua, ja saman vaatimuksen toistaa tuore kansalaisaloite, jota perussuomalaiset kansanedustajat äänekkäästi kannattivat eduskunnan lähetekeskustelussa. Aloitteessa väitetään, että jopa perustuslakia on helpompi muuttaa kiireellisesti kuin Yle-lakia, koska edelliseen riittää viiden kuudesosan enemmistö. Kansalaisaloitteen allekirjoittajien mielestä eduskunnan enemmistön pitäisi voida tehdä haluamansa päätökset myös Ylen suhteen.

Aloitteen laatijat ovat oikeassa siinä, että Yleasioiden parlamentaarinen valmistelutapa on kriisissä. Mutta heidän esittämänsä ratkaisu on väärä. Enemmistöpäätökset tekisivät Yleisradion pitkäjänteisen toiminnan mahdottomaksi, sillä sen rahoitus ja tehtävät voisivat heitellä vaalituloksesta riippuen laidasta toiseen. Se vaarantaisi yhtiön riippumattomuuden ja luotettavuuden, jotka ovat julkisen palvelun median perusedellytyksiä.

Ylen rahoituksesta tehtiin suoranaisten vaaliteema. Huuto-kaupan voittaja oli se, joka oli valmis leikkaamaan eniten.

Yleisradion pakottaminen eduskunnan enemmistön vallan alle rikkoisi myös tänä vuonna voimaan tulevaa eurooppalaista medianvapausasetusta. Sen mukaan julkisen palvelun median rahoituksen tulee perustua etukäteen vahvistettuihin, avoimiin ja puolueettomiin kriteereihin sekä taata ennakoitavissa olevat riittävät resurssit sen tehtävän täyttämiseksi. Asetuksen tarkoitus on turvata julkisen palvelun toimituksellinen riippumattomuus – esimerkiksi poliittisten suhdanteiden puhureilta ja poliittisten vallankäyttäjien sanelulta.

Pelissä on paljon, sillä Yleisradio on useiden kyselytutkimusten perusteella maan luotetuin uutislähde.

Marttisen työryhmä onnistui tekemään lähinnä leikkauksia

Marttisen työryhmän tehtäväksi oli annettu arvioida Yleisradion rahoitusta, suhdetta kaupalliseen mediaan, Yle-lain muutostarpeita sekä – niin kuin toimeksiannossa sanotaan – ”tarkkarajais- ta” yhtiön tehtäviä. Kaikista näistä ryhmässä tiettävästi puhuttiin, mutta näkyvimmäksi aikaansaannokseksi jäi Ylen rahoituksen leikkaus, joka on määrä toteuttaa kahta reittiä pitkin.

Ensimmäinen työryhmä ehdotti, että yhtiön rahoitukseen vuosittain tehtävä lakisääteinen indeksikorotus jätettäisiin tekemättä vuosina 2025–2027. Se tarkoitti, että Ylen vuotuinen bruttomääräraha jäisi kolmeksi vuodeksi vuoden 2024 tasolle, 594 miljoonaan euroon. Käytännös-

sä rahoitus pienenisi tänä vuonna 16 miljoonalla, ensi vuonna 31 miljoonalla ja 2027 47 miljoonalla eurolla verrattuna siihen, että indeksikorotukset tehtäisiin siten kuin rahoituslaki määrää.

Toiseksi se ehdotti, että Yleisradion määrärahastaan maksama arvonlisävero nostettaisiin vuoden 2026 alusta nykyisestä kymmenestä prosentista 14 prosenttiin. Viime vuonna yhtiön käyttöön jäävä nettorahoitus oli noin 534 miljoonaa euroa, mutta alv-viikate leikkaa siitä ensi vuonna 19 miljoonaa pois.

Indeksin leikkauksen siunaava laki annettiin joulukuussa. Alvista säädetään ensi syksynä.

Yle on suuri mediayhtiö, mutta senkin talouden vuositason kymmenien miljoonien eurojen leikkaukset tekevät ison loven. Alkuvuoden uutiset kertoivat jo Suomen mediahistorian suurimmista muutosneuvotteluista ja irtisanomisista, mutta se oli vasta alkua. Lisää potkuja ja eläkepaketteja on tulossa myöhemmin tänä vuonna. Kokonaisia toimintoja lakkautetaan, yksittäisistä ohjelmista puhumattakaan.

Surullisinta tässä on se, että mitään hyvää toimista ei suomalaisille seuraa. Uutiset ja kansalaisten tiedonsaanti kärsivät, mutta myös draamaa, viihdettä ja urheilua tulee tarjolle entistä vähemmän. Leikkaukset eivät lihotakaan myöskään kaupallista media-alaa.

Julkisuudessa leikkauksia perusteltiin valtiontalouden tasapainottamisella. Puheissa korostettiin myös tasapuolisuutta: kun kaikkialla muuallakin säästetään, Ylenkin täytyy. Leikkauksia perusteltiin jopa sillä, että kansalaisten verotaakkaa on alennettava.

Säästäminen ja rahan tehokas käyttö ovat kannatettavia asioita, mutta muilta osin perustelut ontuvat.

Yleisradion rahoittaminen ei lisää julkisen talouden alijäämää, sillä yhtiötä on vuodesta 2013 alkaen rahoitettu erillisverolla, Yle-verolla. Sen tuotto menee veronmaksun yhteydessä valtiontalouden yleiskatteeseen, mutta siitä tilitetään vuosittain yhtiön rahoituksen edellyttämä summa valtion televisio- ja radiorahastoon, josta raha puolestaan suoritetaan Ylen tilille. Todellisuudessa verolla on vuosien mittaan kerätty rahaa enemmän kuin rahastoon on siirretty. Vuoden

2023 loppuun mennessä ylijäämää oli kertynyt 127 miljoonaa euroa. Summa on –vastoin Yle-Veron laissa säädettyä tarkoitusta –siirretty kattamaan valtion menojen alijäämää. Tosiasia siis on, että Yle-vero on vahvistanut valtiontaloutta.

Kansalaisten maksama Yle-vero oli viime vuoden asti 163 euroa vuodessa, noin 45 senttiä päivässä, ja miljoona pienituloisinta on kokonaan vapautettu verosta. Nyt lailla säädetyn leikkauksen myötä Yle-vero pienenee kolmella eurolla, mitä on vaikea kutsua verotaakan helpottamiseksi.

Tehtävien tarkentamisesta ei tullut mitään

Sai Marttisen työryhmä toki muutakin aikaan kuin leikkauksia. Mietintö ehdotti, että Yleisradion tulisi edistää toimintansa ja taloutensa avoimuutta ja että hallintoneuvoston tulisi valvoa avoimuutta ja rahankäytön tehokkuutta. Se ehdotti myös joustoa hallintoneuvoston jäsenten määrään. Niistä työryhmässä ei syntynyt riitaa, ja ne löytyvät tulossa olevasta lakiesityksestä.

Yleisradion tehtävien tarkkarajaistamisesta työryhmä sen sijaan ei kyennyt lausumaan mitään. Puolueiden lähtökohdat ja intressit menivät niin ristiin, että asia käytännössä haudattiin.

Koska Yleisradion merkitys kansakunnan huoltovarmuudelle korostui keskusteluissa, työryhmä päätyi itse asiassa laajentamaan yhtiön tehtäviä. Ehdotuksen mukaan Yleisradion tulisi poikkeusoloissa varautua hoitamaan tiedonvälitystä laajemminkin kuin vain radion ja television välityksellä, siis esimerkiksi internetissä. Myös tämä ehdotus on mukana lakiesityksessä.

Marttisen kymmenhenkinen työryhmä koontui ennätykselliset 33 kertaa, ja sen määräaika jouduttiin jatkamaan kolmella kuukaudella. Mediatietojen mukaan työskentelyilmapiiri oli kaikkea muuta kuin rakentava. Vastakkain olivat etenkin perussuomalaisten kova halu saksia Yleä ja vasemmiston ja vihreiden pyrkimys puolustaa yhtiötä. Perussuomalaisia lukuun ottamatta kaikki halusivat pitää kiinni parlamentaarisesta päätöksentekotavasta.

Se, että Ylen rahoitus hallitsi työryhmän keskusteluja, oli odotettua.

Yleisradio oli noussut vuoden 2023 vaaliteemaksi, ja ennen vaaleja oikeistopuolueet suorastaan huusivat kilpaa sillä, kuka rohkenee vaatia Yleltä suurimpia leikkauksia. Ensin kokoomus vaati 120 miljoonaa euroa, mutta perussuomalaiset korotti 140 miljoonaan euroon ja lopulta Liike Nyt 150 miljoonaan euroon. Huutokauppakeisariksi nousi kuitenkin piskuinen liberaalipuolue, jonka vaatimus oli yli 450 miljoonaa euroa.

Koskaan aiemmin Yleisradion rahoitusta koskevilla ulostuloilla ei ollut pyritty yhtä näkyvästi vaikuttamaan äänestäjiin. Huutokaupan voittaja oli se, joka oli valmis leikkaamaan eniten Ylen rahoituksesta. Se oli uutta suomalaisessa politiikassa. Raha on sopivan yksinkertainen teema toistettavaksi politiikan puhelavoilla ja viestipalveluissa.

Kun parlamentaarisen työryhmän ehdotus on aina kompromissi, joka ei varsinaisesti tyydytä ketään, jokainen puolue haluaa selittää tulosta parhain päin. Perussuomalaiset ovat kehuneet saavutukseksi, että nyt tehtävät leikkaukset vähentävät Yleisradion rahoitusta yli sadalla miljoonalla vuosina 2025–2027. Suuruusluokka on sama kuin puolueen alkuperäisessä vaalilupauksessa – jossa tosin puhuttiin leikkauksesta vuositasolla.

Parlamentaariset työryhmät ovat pystyneet vain marginaalisiin muutoksiin

Vaikka parlamentaariset työryhmät ovat joka kerta päätyneet yksimieliseen mietintöön, viestintäpoliittiset erimielisyydet ja laajakantoisempi ideologinen vastakkaisuus ovat johtaneet siihen, että ehdotetut lainmuutokset ovat lopulta jääneet marginaalisiksi. Mitä lähemmäs nykyhetkeä on tultu, sitä useammin työryhmissä käydyt keskustelut ovat juuttuneet toissijaisiin yksityiskohtiin ja itse mietinnöt käyneet anniltaan ohuemmiksi.

Vaikka työryhmien ehdottamat lainmuutokset ovat toteutuneet osapuulleen sataprosenttisesti, ne eivät ole kyenneet uudistamaan Yle-lakia asiallisesti merkittävällä tavalla. Työryhmän jäsenten kyky ymmärtää syvällisesti, mistä julkisen palvelun mediassa on kysymys ja miten esimerkiksi Euroopan unioni sen aseman demokraattisessa yhteiskunnassa määrittää, tuntuu vuosi

Jos poliittinen kulttuuri kärjistyy lähivuosina entisestään, Yleisradiota koskevat ratkaisut käyvät yhä vaikeammiksi.

vuodelta heikentyneen. Tai ainakaan mietinnöissä ei viitata tuohon aatteelliseen kivijalkaan kuin ohimennen.

Vuonna 1993 säädetty Yle-laki on ollut monella tapaa kestävä ja kaukaa viisas. Sitä on paikkailtu ja täydennetty yhdeksän, kohta kymmenen kertaa, mutta jos laki pitäisi laatia nyt ja asialle pantaisiin parlamentaarinen työryhmä, pelkään, ettei siitä tulisi mitään. Syynä on politiikan jyrkkä polarisoituminen, jota niin sosiaalisen kuin perinteisen median taipumus nostaa esiin kärjistyksiä ja korostaa vastakkaisuuksia lietsovat.

Eduskunta käyttää maan korkeinta päätösvaltaa. Siltä on lupa odottaa kaukokatseista harkintaa ja huolella perusteltuja päätöksiä. Viimeaikaisten parlamentaaristen työryhmien Yle-ratkaisut eivät viisaudesta viesti. Sen sijaan jäsenet ovat tehneet julkisia irtiottoja, joilla he arvelevat puhuttelevansa äänestäjiään. Kannattajista kaikki eivät kenties ymmärrä julkisen palvelun ja Yle-veron merkitystä, ja siksi syyllistymisen populistiseen politikointiin on niin helppoa.

Kysymykset Yleisradiolle kertoivat ennakkoluuloista ja kiusanteosta

Marttisen työryhmässä populismi näkyi esimerkiksi siinä, millaisia kysymyksiä sen jäsenet esittivät Yleisradiolle. Ne ilmensivät paljaimmillaan paitsi tietämättömyyttä myös ties mistä ammennettuja ennakkoluuloja siitä, miten yhtiö toimii ja tuhlaa. Kysymykset löytyvät Yleisradion julkaisemista tausta-aineistoista. Tässä pari esimerkkiä:

”Väitetysti Ylellä työskentelee henkilöitä, jotka tekevät viikossa vain tunnin radio-ohjelman. Haluaisivat tehdä enemmän, mutta eivät saa siirtyä talon sisällä lokerosta toiseen. Pitääkö tämä paikkaansa?”

”Kuinka monta Ylellä on johtajia, päälliköitä, kehityspäälliköitä, vastaavia tuottajia, toimitusten esihenkilöitä, esimiesasemassa toimivia tuottajia ynnä muita? Saisimmeko johtajien ja esihenkilöiden lukumäärän lisäksi myös listaa näiden nimekkeistä.”

Kaksi viikkoa ennen työryhmän alkuperäisen määräajan päättymistä yksi työryhmän jäsen teki erittäin laajan tietopyynnön, jossa Yleisradion edellytettiin selvittävän hyvin yksityiskohtaisesti muun muassa seuraavat seikat:

- Täydellinen organisaatiokaavio, josta kävisivät ilmi kaikki esimiehet ja heidän alaisinaan olevien määrä tehtävänimikkeineen.

- Kunkin organisaatiokaaviossa näkyvän osion tuloslaskelmat viideltä viime vuodelta kustannuslajeittain.

- Kunkin kustannuspaikan sisältötuotos ja julkaisumäärät minuuteissa ja ohjelmien tai juttujen määrissä viideltä viimeiseltä toimintavuodelta.

- Yksityiskohtaiset tiedot investoinneista vuodesta 2022 alkaen.

- Ostolaskujen yhteissummat lukuisten erikseen nimettyjen suurten palveluntarjoajien, kuten Finnairin, Mehiläisen ja Alfabetin, osalta.

No, näihinkin Yle vastasi ennen määräajan umpeutumista, joskaan ei varmasti yhtä detaljoidusti kuin mainittu kansanedustaja olisi halunnut. Kysymyksillä oli kuitenkin hyvin vähän tekemistä julkisen palvelun kehittämisen tai Ylen tehtävänasettelun – saati työryhmän toimeksianton – kanssa. Kyse oli kiusanteosta, jolla jäljitettiin tuhlausta ja väärinkäytöksiä melkein Elon Muskin tyyliin.

Parlamentaariset työryhmät ovat ulkoistaneet asiantuntemuksen

Suomessa puhutaan mielellään tietoon perustuvasta päätöksenteosta. Esimerkiksi lakeja säädetäessä pyritään ottamaan huomioon paitsi poliittiset suhdanteet, myös käytännön kokemukset ja tutkittu tieto. Ensiksi mainittu toki usein määrää,

missä määrin ja missä suhteessa asianosaisten ja tutkijoiden näkemykset saavat painoa.

Pohjoismaiselle konsensusdemokratialle ominaisena valmistelutapana pidettiin pitkään laajalajaisia komiteoita, joissa hallitus sekä erilaiset sidosryhmät ja asiantuntijat yhdessä etsivät mahdollisimman yksimielistä ratkaisua. Kun Suomi kaksi vuosikymmentä sitten lakkautti komitealaitoksen, tilalle tulivat ministeriöiden asettamat työryhmät, joista osa koostuu vain virkamiehistä mutta joista tärkeimmät kootaan parlamentaarisesti. Muissa Pohjoismaissa komiteajärjestelmä toimii yhä, ja esimerkiksi Ruotsissa julkisen palvelun mediaa koskevat mietinnöt ovat laajoja ja punnittuja.

Myös meillä komiteat tuottivat asiantuntevia mietintöjä, mutta niiden ongelma oli usein se, etteivät ehdotukset saaneet poliittista hyväksyntää. Työryhmien pulmana taas on, että ne ulkoistavat asiantuntemuksen – toisin sanoen ne tyytyvät kuuntelemaan sidosryhmien ja asiantuntijoiden, siis esimerkiksi tutkijoiden, näkemyksiä, mutta eivät välttämättä kuule niitä.

Marttisen työryhmääkään ei voi syyttää siitä, että se olisi sivuuttanut asiantuntemuksen. Se kuuli kaikkiaan 47:ää henkilöä, jotka edustivat media-alaa, yliopistoja sekä virastoja ja valtionhallintoa. Lisäksi sen käytössä oli 21 lausuntoa, jotka tulivat pääosin kansalaisjärjestöiltä. Missä määrin kuulemiset ja lausunnot vaikuttivat mietinnön sisältöön, on arvoitus. Ainakin vaalipuheissa luvut leikkaukset loivenivat.

Kysymys kuuluu: olisiko valmisteluun mahdollista löytää jokin välimuoto, jossa asiantuntemus ja poliittinen konsensus yhdistyisivät?

Tietoon perustuvaa päätöksentekoa olisi vahvistettava

Marttisen työryhmän saavuttama kompromissi korosti useimpien puolueiden halua pitää kiinni parlamentaarista yksimielisyydestä. Siihen, että vasemmisto ja vihreät suostuivat oikeiston vaatimiin Yleisradion leikkauksiin, vaikutti perussuomalaisen uhkaus viedä sen rahoitus muussa tapauksessa hallituksen päätettäväksi.

Jos poliittinen kulttuuri kärjistyy lähivuosina entisestään, Yleisradiota koskevat ratkaisut käy-

vät yhä vaikeammiksi. Nykyinen valmistelutapa ei takaa, että ratkaisut nojaisivat asiantuntemukseen ja tutkittuun tietoon.

Yksi harkinnan arvoinen ratkaisu voisi olla ottaa pari askelta taaksepäin kohti vanhaa komitealaitosta, jossa tutkijoiden tieto kohtaisi eturyhmien ja poliittisen valmistelukoneiston intressit nykyistä tasaveroisemmin.

Suomessa valtioneuvostolla on yhä mahdollisuus asettaa parlamentaarisia komiteoita. Niin voidaan menetellä, kun kyse on yhteiskunnallisesti merkittävien asioiden valmistelusta ja niistä on tarpeen löytää parlamentaarinen yhteisymmärrys. Nykyisessä valeinformaation ja somesissisodan maailmassa Yleisradiota koskevat päätökset alkavat olla tärkeydeltään sitä luokkaa, että valmisteluun tarvitaan paitsi valtiolliset instituutiot ja puolueet, myös asiantuntijat ja tutkijat, keskeiset sidosryhmät ja kansalaisjärjestöt.

Parlamentaaristen työryhmien tapaan parlamentaarisen komitean jäseniksi nimetään kansanedustajia, joilla on tehtävässä tarvittava asiantuntemus. Ero nykyiseen menettelyyn olisi se, että komiteaan nimetään lisäksi pysyviä asiantuntijoita. Tämä asiantuntijoiden joukko voisi koostua muutamasta tutkijakunnan, media-alan ja kansalaisjärjestöjen edustajasta, jotka voisivat tuoda näkökohtiaan esiin koko komitean työskentelyn ajan. Koska pysyvillä asiantuntijoilla ei kuitenkaan ole äänivaltaa, itse päätöksenteko säilyisi parlamentaarisenä, mutta tutkittu tieto ja käytännön kokemus saisivat valmistelussa nykyistä vahvemman roolin.

Valtioneuvosto on luonostellut komiteatyöskentelylle pelisäännöt, joissa on varteenotettavia ohjeita. Komitean jäsenten tulee esimerkiksi kuunnella muiden jäsenten kantoja ja pyrkiä löytämään yhteisesti jaettu arvoja ja näkemyksiä sekä unohtaa päivänpolitiikka ja pyrkiä saavuttamaan yhteinen tietoon perustuva lopputulos. Komiteatyöskentelyyn ei myöskään kuuluisi julkinen huutelu kesken toimikauden.

Jos esimerkiksi Yle-lakia joskus toden teolla uudistetaan, parlamentaarinen komitea voisi tehtävästä selvittää, nykymuotoinen parlamentaarinen työryhmä ei. ■